

jeg vil tillade mig at kalde den modsatte Uderlighed, ved at ville forbyde Anvendelse af al legemlig Revselse, endog som en Art Anvendelse af Huustugten. Dette har man gjort, ikke blot derved, at man i § 6 har ladet den Bestemmelse gaae ud, at der kunde anvendes corporlige Straffe paa unge Menneffer, men tillige ved, at man i § 2 har indskudt, at legemlig Revselse ikke maa anvendes undtagen i de Tilfælde, der omhandles i § 3, nemlig hvor de øieblikkelige Forhold gjøre det nødvendigt for Skipperen at anvende pbyssisk Magt. Her er Spørgsmaal om at anvende en Revselse mod Drengene under 18 Aar, og jeg er fuldkommen overbevist om, at dersom man vil tale med i den Retning practiske Folk, ville de være af den Formening, at det ikke er nogen vel overveiet Betragtning, der har ført til at stemple det som en ubetinget strafbar Handling af Skipperen, at han anvender en mindre legemlig Revselse som en Art Huustugt mod de Drengene, der ere paa Skibet, og som ofte ere betroede til hans faderlige Forsorg. At anvende Bødestrafte paa Drengene forekommer mig noget unaturlig, og meget ofte ville vistnok Drengene de første Aar, de ere ombord, være betroede til Skipperen af Frænder eller Værger, endog med Anmodning om særlig at tage sig af deres Opdragelse, men at Skipperen da ubetinget skulde være udelukket fra at anvende saadan Revselse, som Frænder eller Værger saavel som Huusbønder i tilsvarende Forhold kunne anvende paa unge Menneffer under 18 Aar, forekommer mig at være at drive Sagen altfor vidt. — Den Passus, der ved Sagens Behandling heri Thinget er kommen ind i § 6, og som forbyder ikke blot at anvende Straf, men endog at anstille Undersøgelse om formeentlig begaaede Forseelser før efter 12 Timers Forløb, er jeg, ligesom flere ærede Talere, stemt for at lade gaae ud. Det er unaturligt at forhindre, at Sagens rette Sammenhæng saasnart som muligt konstateres ved Forhør, og i alle andre Forhold anseer man det for en Fordeel, at Sagen strax undersøges. Her vil man derimod forbyde det, og dette er saameget mere uheldigt her, som man ikke vil kunne nægte, at et Skib kan være udergivet saamange værlende Forhold, at man,

ved at udsætte Forhøret i 12 Timer, maaffee vil have lagt meget store Vanskeligheder iveien for Opdagelsen af den Skyldige. Ikke at tale om, at Reiser kan være fuldeendt inden 12 Timer, kunne Vind- og Veirforhold føre med sig, at det vil være usøfsigtigt at udsætte til en senere Tid, hvad man tidligere kunde have faaet besørgt under roligere Forhold. — § 43 gjengiver i en noget forandret Form en Paragraph, der blev indsat i Udkastet ved Sagens Behandling her i Thinget. Saaledes som denne Paragraph blev affattet forrige Gang, kunde man ganske vist ikke bibeholde den, og den nuværende § 43 er altsaa ganske vist en Forbedring i Sammenligning med den Paragraph, i hvis Sted den er traadt, men selv saaledes som den foreligger, forekommer det mig dog tvivlsomt, om man ikke rettest kunde undvære den. At udtale — som det indirecte er gjort — at det ikke staaer i private Folks Magt at vedtage Bestemmelser, der hæve de Vedkommende op over de almindelige criminelle Lovbestemmelser, der findes i Capitel III, forekommer mig mildest talt besynderligt, og naar det hedder, at for at andre Bestemmelser end de, der findes navnlig i Capitel IV om Mandskabets Ret til Hyre, kunne komme til Anvendelse, skal der desangaaende være oprettet en skriftlig Contract med Vedkommende, forekommer det mig at være at drive Sagen noget vel vidt, forsaavidt som det deraf synes at fremgaae, at man, for at de af Vedkommende iforveien vedtagne Bestemmelser om, hvorledes de skulde forholde sig, skulde have Gyldighed, skal iagttage en vis bestemt Form; dette er Noget, man i den danske Lovgivning kommer mere og mere bort fra, og som heller ikke synes at stemme med almindelige Retsprinciper. Det forekommer mig at maatte kunne være nok, at det kan konstateres, at Vedkommende ere blevne enige, men man kan ikke forlange en bestemt Form iagttaget. Jeg troer derfor, at § 43 i det Hele kan spares, hvorved man i Virkeligheden vil komme til det selsamme Resultat, undtagen med Hensyn til Formen. Jeg kan kun udtale min Tilfredsstillelse over, at § 44, der er kommen ind i Lovudkastet under Behandlingen i forrige Samling, efter Forslag af mig, er bibeholdt i det